

Mnogovrstne novice.

* *Požari in kobilice na Ruskem.* Ruski narod je sto in sto tisoč svojih ljudi žrtvoval za osvobojenje svojih slovanskih bratov na Balkanu; milijarde rubljev je potrosil v ta sveti cilj in konec, s tem pa zgubil 20 let napredka materijalnega, obrtniškega in trgovskega. Toliki nenadomestljivi zgubi se pridružuje hudodelna zarota, katere konec se dandanes še prevideti ne dá. Po umorih odličnih osob se ponavljajo sedaj požari, ki so uže tri mesta: Orenburg, Irbit in Uralsk popolnem ali deloma vpepelili. Divji strančarji, ki so se zakleli, lastno svojo domovino pogubiti, so v svojih proglaših objavili, da ta hudobni namen hočejo izvršiti z ognjem in mečem, in res mož beseda so! Ni dvombe namreč, da štirikrat ponovljeni požar Irbita je delo njihovih rok. Ker pa je po vladnih uredbah njihovim nakanom z mečem in revolverjem nekaka zapreka vstavljena v glavnih mestih: v Peterburgu, Moskvi, Kievu in Odesi, so se vrgli hudodelci zdaj na oddaljene kraje ruske države in namesti moritev požigajo mesta. In kakor da bi to še vse premalo bilo, kar hudobni ljudje počenjajo v Rusiji, sedaj celó narava priklada svoje nadloge unim nesrečam! Celi južni kraj države, kjer se največ žita prideluje in ki druge manj obdarjene kraje ž njim preskrbljuje, je zdaj poln kobiličnih rojev, ki kolikor koli žitne kali pririje iz zemlje, nagloma do zadnjega cemperca pokončajo. Nasledek te nove deželne nadloge pa je bil ta, da je nagloma žito se podražilo in mnogo barantačev privabilo v Rusijo, kateri nakupujejo žitne zaloge, s tem pa ceno kviško ženó. — Je li pa vse tudi resnica?

* *Stroški stalne armade na suhi zemlji znašajo 2500 milijonov gold. na leto; na dan tedaj 7 milijonov, in vsako uro 287.000 gold. Toliko pa v mirnih časih, koliko več še le ob času vojske!*

* *Ognjometnica Etna v Siciliji uže nekoliko časa hudo buči in iz novih žepen visoko na kviško in daleč okrog žlindro meče. Vas Mojo in veliko poljskih hiš je ogenj pokončal. Prebivalci na okrog v strahu bežijo.*

Zabavno berilo.

Iz sodnijskega življenja.

Po spominu starega skušenega pravnika.

Spisuje Jakob Aléšovec.

Iskren zagovornik.

(Dalje.)

Ko predsednik naznani to rabsodbo, stopi Burgar pred sodnijsko mizo in praša:

„Če Frank ni tega storil, kdo li je? Dva sva bila, on in jaz, tretjega ni. Iz tega sledí, da sem tat jaz.“

„Vas nihče ne dolži,“ odgovori predsednik vidno nevoljen zarad take rabsodbe, „obravnava je končana, zatoženec prost.“

Soba se je izpraznila, Burgar je šel domu, kakor da bi bil obsojen on. Prav ostudno pa je bilo gledati gručo: dr. Grabarja, Franka, vdovo in njeno mlajšo hčer, ki so šli memo mene z veličastnim zasmehovanjem. Dr. Grabarju so ljudje stiskali roko zavoljo njegovega izvrstnega govora.

Se vé da je bila ta obravnava in njen konec več dni gradivo za pogovore po vsem mestu. Vse se je čudilo zgovernosti dr. Grabarja, ki je „izrezal“ človeka,

o katerem je bilo vse mesto prepričano, da je res storil, česar je bil zatožen. Dr. Grabar je svojemu vencu slave pripel nov trak, odslej je veljal za prvega zagovornika v mestu.

Čudno se je pa ljudem vendar-le zdelo to, da je Frank z vdovo in njenima hčerama vred brž drugi dan že zginil iz mesta — kam? ni nihče vedel.

Par dni potem je pretresla vse mesto novica, da je Burgar skočil v vodo in so njegovo truplo že mrtvo izlekli iz nje. Jaz sem to novico zvedel po trgovcu M., ki mi je pokazal tudi sledeče pismo Burgarjevo:

„Predragi in spoštovani gospod moj! Po dogodbi pred sodnijo, kjer je bil pravi hudodelnik za nekrivega spoznan, pade vsa krivda na me. Jaz sicer mislim, da me Vi sami tega očitno ne bote dolžili, ali če Frank ni, moram biti jaz, tretjega ni. Da bi pa na mene padla le senca krivde, tega ne morem trpeti, kajti to Vam prisežem pred Bogom, pred katerim bom kmalu stal, da sem čisto nedolžen. Le to Vas prosim, da se ne bi znosili nad mojimi otroci, ki dobro vedó, da sem nedolžen. Nezaslužene sramote pa ne morem prenašati.“

To pismo je tudi mene streslo, zato si ga izprosim od trgovca, da bi ga pokazal državnemu pravdniku, predsedniku in dr. Grabarju.

„Uboga družina poštenega moža!“ — zdihnem.

„Da, res“ — pravi trgovec in si obriše rosne oči — „ravno sem bil pri revicah. To je jok in stok! Jaz sem jim zagotovil, da bodo dobivali vso plačo očetovo, a kaj je izdalo to! „Očeta, očeta nam dajte nazaj“ — so upili, da se mi je srce krčilo. Še le, ko sem jim zagotovil, da je pri meni ravno tako čist, kakor pri njih, so se vsaj nekaj pomirili in se mi s solznimi očmi zahvalili za to besedo.“

„To je storil iskreni zagovornik“ — opomnim jaz.

„Da, da, Bog mu odpusti!“ — reče M., mi stisne roko in odide ves ginjen in tužnega obraza.

Mene pa žene nevolja naravnost k dr. Grabarju. Hotel sem izvedeti, kaj bo rekel na pismo, ki mu ga bom pokazal. Ko vstopim, me nagovori:

„O gospod svetovalec, velika mi čast. Žal mi je, da sem zadajč podrl vse vaše marljivo delo preiskave.“

„Res bi bilo bolje“ — odgovorim jaz mrzlo — „da bi tega ne bili storili. Berite to pismo.“

Podam mu pismo Burgarjevo. Naglo prebravši ga reče ponosno:

„No, vidite mojo bistrournost! Pravi hudodelnik se je sam sodil, pekla ga je vest. O jaz poznam ljudi.“

„Mislite li res, gospod doktor“ — nadaljujem jaz mrzlo — „da ste vi zadajč zagovarjali nedolžnega?“

„Tega ne mislim“ — odgovori — „nedolžnega je lahko zagovarjati, težko pa oprati krivega, kar sem jaz storil.“

„In nedolžnega ste naredili krivega — vsaj pred ljudmi.“

„Na to ravno sme ponosen biti vsak advokat.“

„Na vašem mestu bi pa jaz vsaj v tem ne hotel biti. Le glejte, da se tega načela ne bote enkrat kesali.“

„Naše načelo je: čim večí hudodelnik, tim večá čast, ako ga izrežemo in operemo.“

„Tako?! Se priporočam! Brez zamere.“

Domú gredé premišljujem, če ni tak zagovornik največá naslomba hudodelnikom. Kaj sem jaz mislil o dr. Grabarju, bo po vsem tem vsak sam uganil. —

Naj še ob kratkem povem, kaj se je zgodilo z Burgarjevo rodovino.

Možitev starejše hčere se je bila razdrila, ker rodovina ženinova ni hotela nikakor privoliti v to, da bi bil vzela hčer samomorilca. Zato in za očetom je žalovala tako, da je čez leto in dan umrla, kmalu za njo mlajša sestra. Ostal je le še sin, ki je s pomočjo trgovca M.